

“Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj! I tko hoće da među vama bude prvi, neka bude svima sluga.”

Isusove riječi ponekad se čine veoma teške, te nam se čini da nisu usmjerene prema samoostvarenju pojedinca kao cjelovite osobe. Današnje prvo čitanje iz Knjige proroka Izaije govori o sluzi Božjem kao patniku pritisnutom bolima, koji žrtvuje svoj život za druge ljude i njihovu krivicu preuzima na sebe, a u Evanđelju po Marku Isus govori o novom idealu upravljanja srcima ljudi, koji se ne sastoji u nasilnoj upravi i pritisku odozgor, već mnogo više u poniznom posluživanju ljudima i služenju njihovim stvarnim potrebama, kako bi cjelovito rasli u svojoj ljudskosti.

Isusovi apostoli Jakov i Ivan, ali jednako tako i ostali učenici, imali su svoju viziju učenja i što to znači biti Isusov apostol. Ta je vizija obično bila protkana ljudskim načinom razmišljanja i u sebi je uključivala ljudsku veličinu promatranu očima prosječnoga čovjeka onoga vremena, koji je u svome vladaru ili velikašu promatrao idealnog čovjeka, te sebe nastojao identificirati s njime. Doista i danas su utjecajni ljudi i njihovi životi prisutni na stranicama mnogih časopisa i novina, te u elektronskim medijima, stvarajući opće mišljenje da vlast nad drugim ljudima i moć kontrole tuđih života, novac i bogati standard vlastitoga života, slava u medijima kojom se oblikuje opće mišljenje osobito mladih generacija, jesu idealni oblici ostvarenja čovjekove egzistencije. Većina se ljudi današnjega vremena nastoji identificirati s onime što gleda i sluša oko sebe, te jednaki način razmišljanja i ophođenja nastoji primijeniti i nametnuti u Kristovoj Crkvi. Kao djeca svojega vremena, Isusovi učenici dolaze k Isusu i mole ga da budu prvi kraj njega i iznad ostalih. Isus ne prezire nijednog čovjeka koji dolazi k njemu, pa tako ni svoje učenike, makar mi ljudi često upućujemo čudne zahtjeve i zagonetne molitve Isusu. Isus koristi svaku situaciju života za poučavanje, pa tako i ovu, te poučava da se prava ljudskost i veličina čovjeka sastoji ne u nametanju sile odozgor, u gospodarenju i držanju pod vlašću, već mnogo više u primjećivanju i posluživanju realnih potreba ljudi s kojima živimo.

Da bi razumjeli Isusa i njegovu pouku o spremnosti na služenje i posluživanje, potrebno je zaviriti u vlastite obitelji. Naše su obitelji male strukturirane organizacije, bilo obitelji u užem smislu koje u sebi uključuju roditelje i djecu, ili proširene obitelji koje u sebi uključuju djedove i bake ili možda još ponekog člana obitelji. Normalno je da u obitelji postoji struktura i da se sluša roditeljske riječi, da postoji razvijena raspodjela posla i dužnosti u kući, kako bi se rasteretilo mamu ili baku od prevelikoga pritiska, da postoji ustaljeni objektivni red kojega se svi članovi obitelji pridržavaju. Ipak, roditelji svoju roditeljsku vlast u obitelji vrlo često ostvaruju služenjem i posluživanjem, a ne gospodarenjem i držanjem pod vlašću svojih članova obitelji. Koliko li je puta potrebno ustati u noći, te nahraniti, premotati i umiriti dijete koje plače. Kako dijete raste, njegove se potrebe mijenjaju, ali sve te potrebe od mene kao roditelja iziskuju puno više služenja nego li gospodarenja. Jedino preko žrtve vlastitih roditelja djeca mogu napredovati. Nije to ropsko služenje, koje je s druge strane vrlo često prisutno kod roditelja naše generacije, jer djeca ponekad iskoriste roditeljsku dobrotu, nastojeći vlastite roditelje pretvoriti u robove koji će ostvarivati ne samo realne potrebe djece, već mnogo više njihove nerealne prohtjeve, što ih djeca upijaju s elektronskih medija već u trenucima kada gledaju animirane filmove ili igraju kompjuterske igrice, te

plaću pred trgovinama kada im nastojimo objasniti da nije moguće, a niti potrebno, sve kupiti što se vidi na televiziji. Biti na uslugu i služiti realnim ljudskim potrebama može samo onaj čovjek koji te potrebe doista poznaje. One se ne upoznaju tražeći ih izvan sebe, već mnogo više ponirući u dubine svojega bića, tragajući za vlastitim potrebama istinske ljudskosti kao što je potreba za ljubavlju, priznanjem, rastom u spoznaji, potreba za prijateljstvom i dijeljenjem, potreba biti sretan i radostan. Kada tih potreba postanem svjestan, tada promatram živote drugih ljudi i nastojim prepoznati koja je njihova najveća potreba, te unutar one strukture i organizacije u kojoj se nalazim, odgovaram na potrebu ljudi za koje sam odgovoran, služeći i poslužujući svima. Ovakav je pristup ponekad spojen s patnjom, ali u tom trenutku postajem sličan Isusu, Sinu Čovječjemu, *jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge.*

Ad maiorem Dei gloriam